

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 672

гр. Стара Загора, 19.05.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Мариана М. Мавродиева Въззивно частно гражданско дело № 20265500500349 по описа за 2026 година

Производството е образувано по частна жалба на С.Е. /Л./ С. - частно дружество с ограничена отговорност, чрез ЕАД П. и чрез адв. И. Я. против определение № 103 от 27.02.2026г., постановено по гр.д. № 396/2025г. по описа на Районен съд – Раднево, с което се спира на основание чл. 420, ал.2, т.2 ГПК изпълнението по изп. дело № 158/ 2025г. на ЧСИ Р.М., с район на действие – ОС – Стара Загора, образувано въз основа на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, издадени по ч.гр.д.№ 150/2025г. на РС – Раднево по отношение на ЕТ „Д.01-Д. А.“ и А. С. А..

Частният жалбоподател е останал недоволен от обжалваното определение, поради което го обжалва в срока като неправилно. Излага съображения, че при спряно производство на основание чл. 229, ал.1 т.4 ГПК законодателят не предвиждал възможност да се иска спиране на изпълнението на основание чл. 420 ГПК. Счита, че не били налице изискванията на чл. 420 ГПК – не било представено обезпечение, нито писмени доказателства, от които да се направи обосновано предположение за недължимост на вземането. Твърденията на длъжника не били подкрепени с писмени доказателства относно твърдяната нищожност, недължимост или неправилно изчисление. Счита, че съдът предрешил спора с произнасянето си в обжалваното определение, което било недопустимо. Взема становище по същество.

Моли съдът да отмени в цялост обжалваното определение.

В постъпилия в срока писмен отговор от ЕТ „Д.01-Д. А.“ и А. С. А., чрез адв. А. М. се взема становище за неоснователност на частната жалба. Молят да се потвърди обжалваното определение. Претендират разноски за настоящата инстанция.

Съдът, след като обсъди направените в жалбата оплаквания и провери допустимостта ѝ, намери за установено следното:

Жалбата е подадена в срок от легитимирана страна против подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима. Внесена е дължимата държавна такса за въззивно частно производство.

Производството по гр.д.№ 396/2025г. по описа на Районен съд – Раднево е образувано по искова молба от С.Е. /Л./ С. - частно дружество с ограничена отговорност против Д.А. А., в качеството му на ЕТ „Д.01-Д. А.“ и А. С. А. по предявен установителен иск, за дължимост на суми по договор за заем Бизнес кредит от 05.12.2019г.

С определение № 1179 от 15.10.2025г., постановено по в.ч.гр.д. № 642/2025г. съдът е спрял производството по делото до приключване с влязъл в сила съдебен акт на производството по гр.д.№ 13278/2025г. по описа на РС – Пловдив. Определението е влязло в сила на 31.10.2025г.

По молба на ответниците, с искане за спиране на изпълнението на основание чл. 420, ал.5 ГПК, съдът е постановил обжалваното определение, с което е спрял производството по изп. д. 158/2025г. по описа на ЧСИ Р.М., образувано въз основа на заповед за незабавно изпълнение.

Съгласно разпоредбата на чл. 420, ал.5 ГПК, когато е образувано исково производство за оспорване на вземането, компетентен да се произнесе по искането за спиране на изпълнението е съдът, пред който искът е предявен. Разпоредбата е специална и цели да концентрира защитата срещу изпълнението в съда, който разглежда делото по същество.

Спирането на производството на основание чл. 229, ал.1 т.4 ГПК поради наличие на преюдициален спор препятства извършване на процесуални действия, насочени към решаване на самия спор по същество. То обаче не лишава съда от възможността да се произнася по искания за временна защита и обезпечаване правата на страните.

В съдебната практика се приема, че дори при спряно производство е допустимо произнасяне по обезпечителни мерки. Логиката на закона е, че именно когато делото е спряно и неговото решаване се отлага във времето поради преюдициалност на друг спор, нуждата от спиране на изпълнението, като вид временна защита се засилва, за да се предотврати окончателното удовлетворяване на едно оспорено вземане преди приключване на спора.

Въззивният съд намира, че произнасянето на районния съд по реда на чл. 420, ал.5 ГПК е допустимо при спряно производство на чл. 439 ГПК, тъй като спирането на това основание има характер на временна мярка, която цели запазване статуквото до окончателното решение. Спирането на делото поради преюдициалност не десезира съда от правомощията му да прилага мерки за процесуална защита. Искането по чл. 420, ал.5 ГПК можа да бъде направено във всеки момент на исковото производство и ако са налице предвидените в закона предпоставки за уважаването му, съдът следва да го уважи.

По същество, в случая ответниците по делото се позовават на

неравноправни клаузи в договор за кредит и излагат твърдения, че макар договорът за кредит да посочен като Бизнес кредит, представлява потребителски кредит и ответниците имат характер на потребители. От друга страна единият от ответниците - съдлъжници е физическо лице и може да се позовава на неравноправни клаузи на договора. Налице е вероятност вземането на ищеца да се основава на неравноправни клаузи. По този въпрос е налице висящ спор между страните, заради който е спряно производството по делото на основание чл. 229, ал.1 т.4 ГПК. Към момента на произнасяне на определението на съда за спиране на изпълнението на заповедта за незабавно изпълнение е достатъчно да е налице вероятност за наличие на неравноправни клаузи в договор с потребител. Не е необходимо да са налице категорични писмени доказателства, доколкото този въпрос ще бъде разрешен по преюдициалното висящо дело между страните.

Предвид изложените съображения съдът намира, че обжалваното определение на Радневския районен съд е правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

В полза на ответниците по частната жалба следва да се присъдят разноски за настоящото производство в размер на 750 евро за всеки то тях.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 278, ал. 1 и 2 ГПК, Окръжният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 103 от 27.02.2026г., постановено по гр.д. № 396/2025г. по описа на Районен съд – Раднево.

ОСЪЖДА С.Е. /Л./ С. - частно дружество с ограничена отговорност, учредено и съществуващо съгласно законите на В.х.Л., със седалище и адрес на управление ***, Л., действащо чрез Еднолично адвокатско дружество П., със седалище и адрес на управление: гр. П., ***, чрез адв. И. Я. да заплати на ЕТ „Д.01-Д. А.“, ЕИК ***, с адрес гр.Р., *** сумата 750 /седемстотин и петдесет/ евро, представляващи направените по делото разноски за един адвокат.

ОСЪЖДА С.Е. /Л./ С. - частно дружество с ограничена отговорност, учредено и съществуващо съгласно законите на В.х.Л., със седалище и адрес на управление ***, Л., действащо чрез Еднолично адвокатско дружество П., със седалище и адрес на управление: гр.П., ***, чрез адв. И. Я. да заплати на А. С. А., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр.С.З., *** чрез адв. А. М. от АК – Стара Загора сумата 750 /седемстотин и петдесет/ евро, представляващи направените по делото разноски за един адвокат.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____